

Определение на Общия съд от 16 декември 2016 г. Ica Foods/EUIPO — San Lucio (GROK)(Дело T-774/14) ⁽¹⁾**(Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Оттегляне на заявката за регистрация — Липса на основание за произнасяне)**

(2017/С 053/35)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Ica Foods SpA (Pomezia, Италия) (представител: A. Nespega, avocat)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (представител: L. Rampini)

Друга страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд: San Lucio Srl (San Gervasio Bresciano, Италия) (представител: F. Sangiacomo, avocat)

Предмет

Жалба срещу решението на втори апелативен състав на EUIPO от 9 септември 2014 г. (преписка R 1815/2013-2) относно производство за обявяване на недействителност между San Lucio Srl и Ica Foods SpA

Диспозитив

- 1) Липсва основание за произнасяне по жалбата.
- 2) Осъжда Ica Foods SpA и San Lucio Srl да понесат направените от тях съдебни разноски, както и, всяко от тях, половината от съдебните разноски, направени от Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO).

⁽¹⁾ ОВ С 26, 26.1.2015 г.**Жалба, подадена на 7 ноември 2016 г. — Salehi/Комисия**

(Дело T-773/16)

(2017/С 053/36)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Dominik Salehi (Бремен, Германия) (представител: C. Drews, Rechtsanwältin)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да установи, че ответникът е нарушил член 1, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 539/2001 (изменен с Регламент (ЕС) № 1289/2013), тъй като е пропуснал в отговор на изпратеното от жалбоподателя писма от 1 юли 2016 г. и от 16 септември 2016 г. да предприеме мерките, предвидени в посочената разпоредба, и да ги съобщи на жалбоподателя;
- да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага две основания.

1. Първо основание: нарушение на принципа на реципрочност вследствие на стриктното прилагане на Visa Waiver Program Improvement and Terrorist Travel Prevention Act of 2015
2. Второ основание: бездействие от страна на ответника

Жалбоподателят упреква Комисията, че не е предприела мерки в съответствие с член 1, параграф 4, буква д), подточка i) от Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 година за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници на държавите членки, както и тези, чиито граждани се освободени от това изискване (ОВ L 81, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 97).

Жалба, подадена на 30 ноември 2016 г. — QG/Комисия

(Дело T-845/16)

(2017/C 053/37)

Език на производството: испански

Страни

Жалбоподател: QG (Мадрид, Испания) (представители: L. Ruiz Ezquerro, R. Oncina Borrego, I. Sobrepera Millet и A. Hernández Pardo, abogados)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- Да обяви, че Решението на Комисията от 4 юли 2016 година относно държавна помощ SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN), предоставена от Испания на някои футболни клубове, нарушава член 107, параграф 1 ДФЕС и член 108, параграф 3 ДФЕС, тъй като възможността за консолидиране на сметките, възникнала от разрешението, дадено със Закон 10/1990 на четири клуба да участват в няколко различни спортни дисциплини, подобно на прилагането на намалена данъчна ставка на корпоративния данък, също представлява несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ, което Европейската комисия е трябвало да констатира.
- Вследствие на това да отмени мярката и да запължи Кралство Испания да си възстанови несъвместимата с вътрешния пазар помощ от получателите. Да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС и на член 108, параграф 3 ДФЕС.

Жалбоподателят, баскетболен клуб, изразява съгласието си с обжалвания акт, доколкото в него Комисията е приела, че въведената със Закон 10/1990 мярка, изразяваща се в привилегировано третиране в областта на корпоративното данъчно облагане на определени футболни клубове посредством прилагане на намалена данъчна ставка, представлява несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ.

Въпреки това жалбоподателят счита, че Комисията е трябвало да достигне до същото заключение що се отнася до данъчното предимство, също предоставено със Закон 10/1990 и изразяващо се в разрешение на същите тези клубове да участват в различни спортни дисциплини.